

Huszonnégy hónappal ezelőtt

Dideregve húztam magamra a lomtalanításkor megfűjt rongyot. Régen takaró lehetett, vagy függöny. Felhúztam a térdem és összedörzsöltem zokniba bújtatott kezeim. Megpróbáltam nem nézni az előttem elhaladó emberekre, de ez szinte lehetetlen volt. Mindenki megbámult – pontosan addig a percig, amíg fel nem vettem a szemkontaktust velük. Zavartság, szénel, félelem és sajnálat keveredett az elkapott tekintetekben.

Senki nem állt meg.

Ez nem volt meglepő. Az aluljáró másik végében egy tehetséges hegedűs játszott egész nap, mégsem állt meg senki előtte sem.

Aztán hirtelen valami megváltozott. Leszegtem a fejem, a földet néztem, de még így is éreztem, mennyien bámulnak. Akkor értettem meg, amikor megláttam magam előtt a két gyönyörű cipőt. Feketés-lilás körömcipő volt, szép fényes, még sáros se volt. Láthatóan új volt, vagy csak nagyon vigyáztak rá. Akárhogy is, fel kellett nézmem.

– Szia – mosolygott rám egy tizennégy év körüli lány.

– Szia – mosolyogtam vissza.

– Nem vagy túl fiatal ahhoz, hogy hajléktalan legyél? – kérdezte.

Ő volt az első, akinek őszinte kíváncsiságot láttam a szemében. Senki mást nem érdekelt, hogyan jutottam ide, mindenki meg volt győződve arról, hogy magam miatt.

– Nem tudom. Szerinted?

– Hány éves vagy? – Csillogó szeme valódi érdeklődésről árulkodott.

– Tizennyolc – feleltem, és még kisebbre húztam össze magam függönytakaróm alatt.

Nem mozdult, nem ment tovább, pár másodpercig hallgatott. A környezetünk megrökönyödéssel vegyes féltéssel nézte.

– Nagyon fázol? – hajolt közelebb. – Biztosan. Kéred a sálam? Nekem nem kell. – A válaszomat meg sem várva máris letekerte a nyakáról a pink kendőt. – Anyukámtól kaptam a tizenötödik születésnapomra, de szerintem neked jobban kell. Majd azt mondom, elhagytam. Amúgy is mindent elhagyok – nevetett fel.

Mohón kaptam a sál után, és a lábamra tekertem, hogy az se fázzon. Éreztem, hogy finom anyagból készült, talán selyemből – nagyon drága lehetett.

– Köszönöm – néztem rá hálásan.

Hirtelen meghallottam a suttogást, a félhangosan elejtett mondatokat. Ötméteres körzetben mindenki minket bámult.

– A lány tudja vajon? Már van néhány fertőzött itthon is.

– Lefogadom, hogy elkapja.

– Tuti, hogy ez az alak koronavírusos.

– Szerinted mennyi fertőzést hordozhat egy ilyen?

– Ha emiatt a kislány miatt fog megfertőződni egész Magyarország...

Ekkor a lány megrázta a fejét, mintha csak most tudatosulna benne, mennyien bámulják, és szomorúan rám nézett. Most már az ő tekintetében is ugyanaz a szénel ült, mint mindenki másében. A fekete-lila körömcipő egy lépést tett felém.

– Kitartást! – suttogta, majd sietős léptekkel átvágott az aluljárón.

Húsz hónappal ezelőtt

Fel-alá húzogattam a kezeim között a pink selyemsálat. Már megint a különös lányon járt az eszem. Négy hónapja csak rá tudtam gondolni. Rá meg a lilás cipőjére és kedves, nyílt arcára.

Nem jött többet, pedig állandóan vártam.

Néztem az embereket, akik elhaladtak előttem. Orrukat és szájukat sállal eltakarva siettek, orvosi maszkkal az arcuk előtt lépdeltek, vagy egyedi – pöttyös, csíkos, feliratos, virágos – maszkkal próbálták kifejezni az egyéniségüket.

Az előttem elhaladó emberekből nem látszott más, csak a szemük. Szomorú szemek, fáradt szemek, dühös és boldog, undorodó és ijedt szemek. Barna, fekete, kék vagy zöld – már nem néztek rám. Nem voltam érdekes. Nem voltam szénelre méltó.

Veszélyes voltam. Potenciális beteg, aki szervezetében milliónyi vírussal csak arra vár, hogy megbetegítsen egy szánakozót, majd a vírus megölje.

Régebben összegyűlt napi két-háromszáz forint, amiből vehettem zsömlét, és még valamennyit félre is tudtam tenni. De most még a boltba se mehettem be – nem mintha bárkitől is kaptam volna akár csak egy ötforintost is.

A lány, pink sáljával és őszinteségével, már álomnak tűnt.

PERESZTEGI HANNA

Selyemsál

Azok a napok, amikor emberek százai a metróból kipréselődve, egymásnak nyomódva sietnek át a tömegben, elmúltak. Összehúztam magam, inkább csak megszokásból. Az orromhoz emeltem a pink sálat. És lehet, hogy csak képzelődtem, de még mindig éreztem valamiféle rózsás illatot a puha selymen.

Ma

Idegesen igazítottam meg a nyakkendőm, és a tükörképemre néztem. Nem ismertem magamra. Az utcán fetrengő tizenéves helyett egy érett, a felnőttkor küszöbén álló férfi nézett vissza a tükörből. Óvatosan elmosolyodtam, és kiléptem a folyosóra.

Láttam az újoncokat, akik így, ősz közepén már átfagyva jöttek be. Láttam gyűrött rongyaikat, és ami ennél is fontosabb: a szemüket. Benne a bizonytalanságot, a kételyt, de az elengedhetetlen reményt is. Remény nélkül nem lenne értelme az egészségnek.

Egy kedves nő lépett hozzám. Negyven körüli lehet, bár ezt csak tippelem, mivel soha nem mondta meg.

– Hé – mosolygott rám. – Készen állsz.

– Biztos? – kérdeztem bizonytalanul.

– Nem – nevetett fel. – Az életre nem lehet felkészülni. De szerintem te már annyit harcoltál, hogy igazán megérdemled.

– Köszönöm – suttogtam.

– Ne nekem köszönd, hanem magadnak.

Olyan szeretettel nézett rám, mintha a hazatért fia lennék.

Elgondolkodtam. Fél évvel ezelőtt mindenkit csak a koronavírus foglalkoztatott. Az emberek maszkban jártak-keltek, az egész ország a „Maradj otthon!” kampánytól volt hangos. Jó vicc. Maradjak otthon, amikor nincs is olyanom.

De aztán hirtelen még valami fontos lett. Mi. A hajléktalanság.

Hatalmas program készült számunkra. Sok szép nagy házat építettek nekünk, ahol több százan elférünk zsúfoltság nélkül. Négyen laktunk egy szobában, két emeletes ágyunk volt, kellő távolságra egymástól, és két szobához tartozott egy kis fürdőszoba.

Az első két hónapban segítenünk kellett a házban. Mostunk, mosogattunk, takarítottunk, később megtanítottak minket főzni, így eleinte ez volt a munkánk. A két hónap elteltével elmehettünk dolgozni. Rendesen. Eleinte építkezésekre jártunk vagy mosdókat takarítottunk. Később büfében dolgoztunk, sőt, még pénztárban is álltam!

– Tudod, nagyon büszke vagyok rád – mosolygott rám ismét a nő, kibillentve gondolataimból.

Meghatottan mosolyogtam vissza.

– Köszönöm. Azt is, hogy hittél bennem.

– A legszorgalmasabb voltál mindenki közül. Ha arra kértelek, krumplit, ha arra, akkor vécét pucoltál. Örülök, hogy ennyire keményen dolgoztál magad miatt. De remélem, megtalálod a lányt is.

– Tessék? – kaptam fel a fejem.

– A lányt... Akihez a rózsaszín kendő tartozik. Minden éjjel úgy szorongattad, mint egy gyerek a kedvenc plüssét. – Rám nézett. – Készen állsz.

Tizenkét hónappal ezután

A hotel megnyugtató. Minden szín passzol: a hallban lévő fotelek, a tapéta, az ajtók, de még a személyzet ruhája is.

Végignézek magamon: egyszerű fekete nadrág, kényelmes cipő, kék felső, rajta a hotel nevével és egy Segíthetek? felirattal a hátán.

Csak takarító vagyok, a feladatom kimerül abban, hogy tisztán tartom a hotel medencéit, rászólok a hangos gyerekekre és felporszívózom a folyosót. Mégis az egyik személyzeti szobában lakhatom, napi háromszor meleg ételt ehetek, és még fizetést is kapok! Az álmaim valóra váltak.

– Bocsanat – kocogtatja meg valaki a vállam.

Kedves, nyílt tekintet.

– Elvesztettem a sálam. Tudja, az anyukámtól kaptam a születésnapomra. Kék. Mindig mindent elhagyok – nevet zavartan.

– Kék? – mosolyodom el. – Én találtam egy sálat. De az pink.

– Nem, az én sálam kék volt...

– Pink színű selyemsál, enyhe rózsáillattal. Ez itt. – Kiveszem a zsebemből, odanyújtom.

– Ez az én sálam! – fogja meg a másik végét. – Három éve kaptam, de aztán odaadtam...

Elhallgat, hatalmas szemével rám néz.

– Nekem.

PERESZTEGI HANNA

Selyemsál